

Wid badden af strå, der de slumrade än,
 Då bad han: "O Gud! ifrån nöden
 Befria dem du, alla lidandes wån!"
 Det skedde: de wakenade aldrig igen:
 Befriaren kom — det war döden.

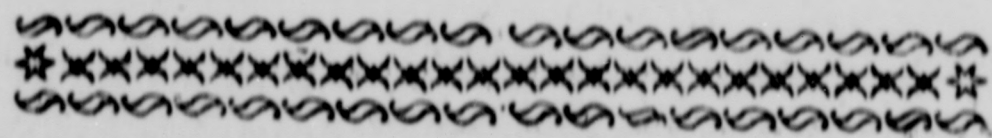
Harpan.

I anledning af

Hungersnöden i Jemtland.

STOCKHOLM,
 Elmsé och Granbergs Tryckeri, 1832.

1.

J enstiga stugan, en kulen qväll,
Steg Gunnar med bark ifrån skogen:
Till bröd skall den bakas på ugnens håll;
Men icke ett mjöldoft fans i hans tjäll,
Och icke ett ar uppå logen.

2.

Då kommo emot honom barnen två
Med blefnade kinder — de arma!
"Gif bröd åt oss, fader — vi hungra få:
Ät! låt oss allenast en smula få." —
"Jag har intet: Gud sig förbarma!" —

3.

"När moder bars bort på den swarta bår
Och ner under mullen des lista

Blef gömd uppå wallen der kyrkan står,
En kaka du gaf — den war wått af din tår —
Säg, fader! o war det den sista?" —

4.

"Ät, barn! jag har ingen att ge er i dag:
Men Gud skall i morgon wäl sända
Den hielp wi förbida af hans behag.
O, waren blott stilla och nöjda, som jag;
I morgon här bakas lankända." —

5.

Då tog han från mofliga wäggen ner
Sin harpa — hwad makt i des stämmal
De hungrande små icke flaga mer;
På infallna kinderna glädjen ler,
Och klangen kan plågorna hämma.

6.

Med ansigtet bortvändt att dölja sin tår,
Att icke sin ångslan förråda,
Nu fadren en muntrande polska slår:
Och barnen, de dansa, och qvällen förgår:
Tills trötta de somnade båda.